

lium, Witerum comitem Regitestensem propter exactiones quas intulerat villis S. Remigii excommunicatum, sed resipiscentem absolvit (1). Eodem anno pactum iniit cum Alberone Leodiensi episcopo pro Bullionensi beneficio. Exemplar pacti hujus, non quale exhibuerunt Sammarthani mancum et mutilum, sed integrum ex Marloto describi curavimus inter instrumenta hujus ecclesiæ. Illud autem, quamvis in assignando Ludovici regis anno erraverit librarius, liquet tamen transactum esse anno 1127, non ut nos olim scripsimus (2) 1137. Unde colligas Rainaldum transegisse non cum Alberone II, sed cum Alberone I. Anno 1128 adfuit Rainaldus comitiis episcoporum a Matthæo Albanensi episcopo congregatis; canonicosque regulares exactis sæcularibus in Sparnacensi S. Martini cœnobio stabilivit. Anno 1129, die sancto Paschæ, consecravit Durocortori Philippum regem Ludovici VI primogenitum, biennio post extinctum, præsentem Henrico I Angliæ rege; quo etiam anno subscripsit ejusdem Ludovici regis præcepto, Argentoliense monasterium regali abbatiæ S. Dionysii in Francia restituentis. Eodem anno canonicos regulares constituit aut constitutos confirmavit apud Cisionium; Henniæcensis monasterii possessiones confirmavit, et ecclesiam Vallis-Dei Waltero abbati S. Martini Laudunensis concessit. Scripsit etiam Roberto Tornacensi archidiacono (3) de collocandis in ecclesia Petingensi monachis S. Theodorici, sed quo anno non liquet. Anno 1131, mense Octobri, interfuit concilio Remensi ab Innocentio II summo pontifice celebrato, qui in eodem consessu, rogante Ludovico VI rege, Ludovicum VII consecravit. Anno 1133 interfuit concilio Jotrensi, in quo excommunicati sunt interfectores Thomæ prioris S. Victoris Parisiensis. Anno 1134 quædam largitus est tam abbatiæ Igniacensi quæ hoc eodem anno peperit abbatiam Signiacensem, quam monachis Majoris-Monasterii ad S. Theobaldum prope Igniacum degentibus; deinde post dedicatam cum septem aliis episcopis Ursicampi monasterii basilicam perrexit ad concilium Pisanum. Anno 1135, redux in suam diocesim, confirmavit possessiones abbatiæ Nicasianæ.

(1) S. Bern., epist. 19 et 20.

(2) *Gall. christ.*, tom. III, col. 871.

A Anno 1136 confirmavit similiter bona monasterii Septem-fontium. Anno 1137, eodem præsule cooperatore, fundata est carthusia Montis-Dei a monachis Remigianis.

Denique cum ad magnam senectutem pervenisset, vivere desiit anno 1138 juxta computum Romanum; quod colligitur ex charta hoc anno apud S. Theodericum Rainaldi nomine consignata. Corpus ejus Igniacum translatum ad latus altaris versus meridiem conditum est cum hac epigraphe tumulo ejus recentiori, ut credo, manu addita: *Ego RAINALDUS A PRATIS, quondam archiepiscopus Remensis, presbyter, credo quod Redemptor meus vivit, et in novissimo die de terra surrecturus sum; et in carne meâ videbo Deum Salvatorem meum. Obiit MCXXXVII, XIX Kal. Januar.* At sequens inscriptio certius videtur diem et annum mortis retulisse his versibus:

*Anno milleno, centeno, ter quoque deno,
Octavoque simul, quum Jani dicitur Idus,
Remensis præsul memorandus obit Raynaldus.*

Necrologium Remense de eo similiter hæc habet ad Idus Januarii: «Decessit dominus Raynaldus, primum Andegavensis episcopus, postea Remensis archiepiscopus, et requiescit intus, qui emit nobis terram de Hundilicurte, etc., pro suo anniversario.» Cæterum dignissimus præsul satis laudari non potest, quod legitimo pontifici adversus Anacletum antipapam tenacissime ad mortem usque adhæserit; quin et fidem ejus, et odium in schismaticos prædicant calumniæ et dicteria quibus pseudopontifex in archiepiscopum Remensem apud unum ex episcopis ejusdem provinciæ dehiscibat his verbis (4): «Quod idiota Remensis, truncus inutilis, in te et in ecclesiam tuam nequiter et impudenter egisse dignoscitur, nequaquam te moeror aliquis seu dolor afficiat, præsertim cum in nos et in Romanam Ecclesiam, cui se juramento astrinxit, quasi ebrius et vino æstuans, histrionum more, multa insolenter vomuerit, ponens quidem in cœlum os suum ut lingua ejus transeat super terram. Tanquam alter Dioscorus sedem nisus est apostolicam judicare, » etc.

(3) *Spicil.* t. II, p. 445.

(4) Baron. ad ann. 1131.

RAINALDI II ARCHIEPISCOPI-REMENSIS EPISTOLÆ.

I.

Ad Robertum archidiaconum Tornacensem. — Ut in ecclesia Petingensi monachos substituat.

(Anno 1130.)

[*Actes de la province ecclésiastique de Reims*, t. II, p. 206.]

RAINALDUS, Dei gratia Remorum archiepiscopus,

D charissimo suo ROBERTO, Tornacensis Ecclesiæ venerabili archidiacono, salutem.

Significatum est nobis quod dominus Ingelbertus, signifer comitis Flandriæ, impetravit a bonæ memoriæ Rabodo Noviomensi ac Tornacensi episcopo, ut ecclesia de Petingen libertate donaretur, et mo-

nachi in eadem ponerentur : unde et ab eodem episcopo privilegium habuisse et habere dicitur. Postmodum tamen hortatu et rogatu matris suæ in eadem ecclesia presbyteros et clericos posuit. Qui siquidem quia contra priorem et meliorem institutionem ibidem positi fuerunt, nec sibi nec ecclesiæ proficere potuerunt, imo pene defecerunt. Quocirca dilectionis vestræ devotionem exhortamur, rogamus atque monemus, quatenus pro salute animæ vestræ hoc omnimodo efficere studeatis, ut monachi Beati Theodoricæ qui regulariter vivunt et in sancta religione Deo serviunt, in ecclesia illa ponantur. Intelligimus etenim quod eis est plurimum necessaria, et præveniente divina misericordia, et vestro adjutorio, per eosdem poterit ad honorem Dei regulariter ordinari.

II.

Ad clerum Atrebatensem. — De electione episcopi.

Anno 1150.)

[*Actes, etc., ibid., p. 206.*]

RAINALDUS, Dei gratia Remorum archiepiscopus.

A clero, militibus et universæ plebi Atrebatensium, salutem.

Credimus quod misericors Deus secundum multitudinem misericordiarum suarum Ecclesiam et urbem vestram respexit et personam sapientem et religiosam sacrisque canonibus competentem in pastorem et episcopum vobis præfecit. Hortamur itaque universitatem vestram ac præsentibus litteris commonemus quatenus ipsum debita reverentia honoretis, ejus salubribus exhortationibus et admonitionibus acquiescatis, et ei tanquam boni filii bono patri in omnibus obediatis. Quia vero per guerrarum infestationes gravia detrimenta longo jam tempore perpessi estis, in remissionem peccatorum vestrorum vobis injungimus quatenus ipsius consilio pacem statuatis, unde auctori et amatori pacis placere valeatis, et unde multiplicem fructum tam in spiritualibus quam in temporalibus a Deo recipiatis. Valet.

RAINALDI II

ARCHIEPISCOPI REMENSIS

DIPLOMATA.

I.

Confirmatio foundationis Sancti Judoci de Nemore.

(Anno 1125.)

[*Gall. Christ. t. X, col. 505, Instrum.*]

In nomine sanctæ et individuæ Trinitatis, Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen. RAINALDUS, divina propitiante misericordia Remorum archiepiscopus, dilecto filio suo MILONI ecclesiæ Sanctæ Virginis Mariæ et Sancti Judoci de Nemore præposito, et ipsius fratribus qui in eadem ecclesia regularem vitam professi sunt, eorumque successoribus in eadem observantia permansuris in perpetuum.

Religiosis desideriis dignum est facilem præbere consensum, ut fidelis devotio celerem sortiatur effectum. Quia igitur vos, filii in Christo charissimi, divina præveniente gratia, vitam vestram sub regulari disciplina B. Augustini coercere, et communiter secundum sanctorum Patrum constitutionem, omnipotenti Deo deservire proposuistis, nos votis vestris paterno congratulamur affectu; unde etiam postulationi vestræ juxta petitionem confratris nostri Ingeranni, Ambianensis Ecclesiæ venerabilis episcopi, benignitate debita annuimus, vitæ namque canonicæ ordinem, quam professi estis, præsentis privilegii auctoritate firmavimus, et vos vestraque omnia metropolitanæ auctoritatis protectione munivimus, universa etiam ad vestram ecclesiam legitime

C pertinentia, tam vobis quam successoribus vestris, in perpetuum confirmamus, videlicet terram quam Ingerannus de Monsteriolo dedit, in cujus parte ecclesia fundata est, et quatuor capones quos Ermanfridus de Cunniaco et frater suus Ingerannus eidem concesserunt ecclesiæ, et terram et nemus quæ concessit Rorgo de Tortosonte; ecclesiam de Buiris, et terram eidem pertinentem, et nemus quæ concesserunt Hugo de Ponte et Wiardus de Arguvio; decimas et terram quas Drogo de Selincuria tradidit; decimas etiam et terram quas donavit Balduinus de Cajo in Boloniensi patria; præterea quæcunque in præsentiarum eadem ecclesia juste possidet, quæcunque etiam in futurum legitime adipisci poterit, firma vobis vestrisque successoribus et inconcussa permaneat, salva in omnibus Ambianensis episcopi canonica reverentia. Statuimus etiam mortuo abbate suo fratribus ibidem Deo servientibus liberam et canonicam habere electionem, dum propositam secundum beati Augustini regulam firmam servaverint religionem. Auctoritate itaque Dei et nostra decernimus, et sub anathemate interdiciamus, ut nulli omnino liceat eandem ecclesiam temere perturbare, aut ejus possessiones vel cætera bona auferre, vel temerariis vexationibus fatigare.

Actum Remis anno Incarnationis Dominicæ 1125, indictione III, regnante gloriosissimo Francorum